

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 12.051 van 14 juli 2016
in de zaak A. 219.525/XIV-37.083**

In zake : XXXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Rahim Aktepe
 kantoor houdend te 2000 Antwerpen
 Amerikalei 95
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 17 juni 2016, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 167.754 van 18 mei 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 27 juni 2016 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1. Wat de aangevoerde schending van het hoorrecht betreft, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er in het bestreden arrest op dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat een schending van de rechten van verdediging pas tot nietigverklaring kan leiden wanneer de administratieve procedure zonder de onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vervolgens vast dat “[d]e elementen waarover verzoeker

werd gehoord in het kader van de intrekking van zijn verblijfsrecht [...] in grote mate [corresponderen] met de elementen waarmee rekening moet worden gehouden in het kader van de voormelde bepaling” zodat “[d]e vraag [...] zich *in casu* dus [stelt] welk belang verzoeker bij een eventuele schending van de hoorplicht kan laten gelden”. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermocht dan ook op wettige wijze te besluiten dat “[v]erzoeker [...] dus niet aan[toont] dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat hij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten had kunnen beïnvloeden”. Met de loutere kritiek dat “[d]e uitnodiging om enkel documenten over te maken [...] niet gelijk te stellen [is] met een effectief verhoor” maakt verzoeker niet aannemelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een verkeerde invulling heeft gegeven aan het hoorrecht. Het eerste middel is kennelijk ongegrond.

2. Verzoeker herhaalt in zijn tweede middel het eerste middel uit zijn verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voegt eraan toe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “onterecht [stelt] dat [hij] er geen belang bij heeft te stellen waarom zijn verblijfsrecht niet eerder werd ingetrokken” en hij wijst daartoe op het rechtszekerheidsbeginsel. Er moet echter worden vastgesteld dat verzoeker voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel heeft aangevoerd. Bovendien zijn de materiële motiveringsplicht en het rechtszekerheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Het tweede middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

Zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest terecht stelt, is het feit dat de verwerende partij in 2014 niet overging tot het beëindigen van zijn verblijfsrecht en met de huidige aanvankelijk bestreden beslissing wel, niet per se contradictorisch. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besluit vervolgens op omstandig gemotiveerde wijze dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de huidige aanvankelijk bestreden beslissing niet deugdelijk is. Met de loutere kritiek dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onterecht zou stellen dat hij er geen belang bij heeft om in vraag te stellen waarom zijn verblijfsrecht niet eerder werd ingetrokken, maakt verzoeker dan ook geen schending van de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen aannemelijk. Het tweede middel is in die mate kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op veertien juli tweeduizend zestien,
door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams